

ОЗНАКИ ЗНАМЕНІЯ ВРЕМЕНИ ЧАСУ

№ 1 (106) 2019

**ПРИЗНАКИ
ПОСЛЕДНЕГО
ВРЕМЕНИ** — с. 4

**Яким буде
Прихід Христа?** — с. 24

**Чому страждають
невинні?** — с. 26

**Вавилонская башня:
вызов Богу** — с. 43

СЛОВО РЕДАКТОРА

Коли Ісус Христос уперше прийшов на Землю близько 2000 років тому, Його Прихід був виконанням біблійних пророцтв про Месію. Залишаючи Землю, щоб повернутися на Небо, Він обіцяв Своїм учням прийти знову. Наскільки реальним є Другий прихід Христа? Чи настане кінець світу? Що станеться з планетою? Якою буде доля кожного з нас?

Людина схильна заперечувати те, що її лякає. До того ж коли це стосується незбагнених, здавалося б, подій майбутнього. Дехто віддає перевагу не думати про це – мовляв, легше житиметься!

Та в Бога є план щодо нас. У Біблії Він чітко описує картину останніх днів життя людства на Землі. Більше того, Слово Боже відкриває, яким буде Другий прихід Христа. Господь не бажає, щоб люди жили в невіданні й страху перед майбутнім. Вислів «не бійся» вживається в Біблії 64 рази. Це свідчить про те, що Господь знає про нашу схильність боятися випробувань.

...Чимало невинних людей сьогодні страждає в цьому світі. Проте для кожної ситуації Бог знаходить Свої підбадьорення та обітниці. Головне – знати про них і довіряти Гарантові їхнього виконання.

Бог запевняє у Своему Слові, що неодмінно прийде. Ми лише маємо вірити в це й з надією очікувати Того, Хто взяв на Себе наші гріхи, віддав Своє життя за нас, прагнучи подарувати нам Вічність.

2 Слово редактора

4 Признаки последнего времени

Люди во всем мире сегодня растеряны. Они беспокоятся о собственном будущем и будущем этого мира. Международная экономика на грани банкротства, увеличение природных бедствий, рост преступности и насилия, безработица, мировой голод, терроризм и кажущаяся бессмысленность жизни – вот что заставляет их волноваться. Однако Библия ясно показывает Божий план на будущее, и он преисполнен Божьих обетований!

8 Формула спасіння

10 Homo sapiens

Досліджуючи функції організму людини та закони природи, розуміємо, що ми створені для найвищої мети. Бог не приховав від нас, як був створений навколишній світ. Проте ми, як Адам, намагаємося сховатися від Бога за книжковим листям вигаданих гіпотез.

13 «Твердо я верю»

16 О вере и суеверии

20 За крок до Вічності

24 Яким буде Прихід Христа?

26 Чому страждають невинні?

Якщо ви озирнетеся навколо, то побачите чимало несправедливості. Здається, ніби зло перемагає добро. Чому ж страждають невинні?

29 Сміх на здоров'я

33 Наважся просити про більше

35 Несліпа віра

Ніщо не може примусити нас жити в тісних рамках чорно-білого світу. Не варто зводити релігію лише до обмежень. Божественне світло здатне наповнити наше життя живими барвами.

39 Немає подібного до Нього

40 Секреты здоровья

43 Вавилонская башня: вызов Богу

Почему у людей никогда не получилось создать уголок рая, Царство Небесное на Земле? Да потому что Царство Небесное без Бога – это нонсенс.

47 Победа над зависимостью

**Відповідальний за випуск
директор видавництва**
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:
С. В. Носов
В. С. Велечук
Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Ганна Борисовська
Інна Джердж

Дизайн та верстка:
Артур Алтер

Фотографії:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

lifeforce.com.ua

Рестраційне свідоцтво
№ 51 КВ від 10 вересня 1993 р.
Формат 60х84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Адреса редакції:
04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2019, журнал
«Ознаки часу»

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

ПРИЗНАКИ ПОСЛЕДНЕГО ВРЕМЕНИ

Люди во всем мире сегодня растеряны. Они беспокоятся о собственном будущем и будущем этого мира. Международная экономика на грани банкротства, увеличение природных бедствий, рост преступности и насилия, безработица, мировой голод, терроризм и кажущаяся бессмысленность жизни — вот что заставляет их волноваться.

Однако Библия ясно показывает Божий план на будущее, и он преисполнен Божьих обетований! Библия дает надежду каждому поколению, открывая Иисуса, Который пришел однажды, чтобы избавить нас от рабства греха. Центральной темой книги Откровение является возвращение Иисуса: **«Се, грядет с облаками, и узрит Его всякое око, и те, которые пронзили Его; и возрыдают пред Ним все племена земные. Ей, аминь»** (Откр. 1:7).

В 24-й главе Евангелия от Матфея Иисус перечислил признаки, знаменующие конец этого мира. Он не указал точной даты Своего возвращения, но акцентировал внимание на событиях, которые будут происходить перед Его Вторым пришествием. Говоря об этих признаках, Иисус сказал Своим ученикам: **«Когда вы увидите все сие, знайте, что близко, при дверях»** (Мф. 24:33).

ЛОЖНЫЕ РЕЛИГИОЗНЫЕ УЧИТЕЛЯ

Иисус сказал, что перед Его возвращением распространятся различные религиозные движения. Он предупредил: **«Ибо многие придут под именем Моим... и многих прельстят»** (ст. 5); **«Ибо восстанут лжехристы и лжепророки и дадут великие знамения и чудеса»** (ст. 24). Обратите внимание, что Иисус использует слово «многие». Будет много ложных религиозных учителей и движений, и они прельстят многих. Перед Вторым пришествием Христа следует ожидать вспышки интереса к ложным религиям, оккультным и паранормальным явлениям.

В марте 1997 года 38 членов культа «Небесные врата» вместе со своим руководителем Маршалом Эпплуайтом совершили самоубийство. Они верили, что за кометой Хейла-Боппа, в то время пролетающей через зону Солнечной системы, следует какой-то космический корабль, и были убеждены, что он их заберет и неким чудесным образом перенесет на новый уровень существования. Эпплуайт сказал своим последователям, что планета Земля скоро будет уничтожена, и единственный шанс выжить – это уйти вместе с ним. А «уйти» означало умереть.

В 1970-х внимание всего мира привлек человек по имени Джим Джонс. Он ввел в заблуждение 913 членов своей религиозной организации «Храм народов» и в конечном итоге послал их на смерть.

На всем земном шаре появляются различные религиозные обманщики, убеждающие людей принять их слова вместо того, чтобы поверить простому библейскому учению.

Однако наиболее аргументированно Писание предупреждает о появлении самого опасного из всех лжехристов – антихриста, который будет выдавать себя за Мессию так же, как и все другие лжехристы. Однако его способность обманывать настолько поразительна, что почти весь мир последует за ним. Писание говорит: **«И творит великие знамения, так что и огонь»** ➔

низводит с неба на землю перед людьми. И чудесами, которые дано было ему творить перед зверем, он обольщает живущих на земле» (Откр. 13:13, 14).

ПОЛИТИЧЕСКИЕ ПРИЗНАКИ

Далее Иисус переходит к области политики и международных процессов. Он предсказывает знаменательные события, которые будут происходить в международном масштабе перед Его возвращением. Он упоминает международные конфликты и войны.

На протяжении веков человечество воевало, но предсказания Иисуса выходят далеко за рамки отдельно взятых войн. Он сказал, что перед Его возвращением будет не просто война: она станет образом жизни для миллионов людей. Иисус заявил: **«Также услышите о войнах и о военных слухах»** (Мф. 24:6). Слово «войны» стоит во множественном числе. Иисус имел в виду конфликты глобального масштаба – мировые войны. Он сказал: **«Ибо восстанет народ на народ, и царство на царство»** (ст. 7). Христос указал, что весь мир будет охвачен войной.

В XX веке наш мир уже пережил две мировые войны. В наше время существует новая разновидность войны – терроризм, который перенес бои на улицы наших городов. Этой войне, кажется, нет конца-края, и политические лидеры не знают, где случится следующий теракт. Сегодня у нас достаточно ядерного оружия, чтобы истребить цивилизацию...

Вся история движется к великой кульминации. Знаменания времени действительно сбываются. Иисус придет

в то время, когда человечество будет способно уничтожить себя. Хотя **«люди будут издыхать от страха и ожидания бедствий, грядущих на вселенную»** (Лк. 21:26), мы можем с нетерпением ждать радостного завтра.

ГЛАДЫ, МОРЫ, ЗЕМЛЕТРЯСЕНИЯ...

Библия предсказывает, что перед Вторым пришествием Христа вся природа как будто обезумеет. Землю охватит эпидемия разрушений: торнадо, пожары, наводнения, тайфуны, ураганы... Эти катаклизмы в природе будут проявляться по-разному, быстро сменяя друг друга. **«Люди будут издыхать от страха и ожидания бедствий, грядущих на вселенную»** (ст. 26).

Библейский перечень стихийных бедствий включает и всемирный голод. Иисус сказал: **«И будут глады, моры и землетрясения по местам»** (Мф. 24:7). Разве голода не бывало раньше? Но Иисус сказал, что перед Его возвращением будут «глады» (во множественном числе), то есть голод в международном масштабе. Незабываемые фотографии истощенных детей, появляющиеся на экранах наших телевизоров, напоминают нам об исполнении пророчества. Организация Объединенных Наций сообщила, что 35 государств мира нуждаются в серьезной продовольственной помощи, и 28 из них – это африканские страны.

Также Иисус добавил, что будут моры – бедствия, поражающие ту или иную форму жизни и чреватые летальным исходом. Моры могут возникать стихийно или быть вызваны небрежностью человека.

Вы, наверное, читали или слышали о вреде пестицидов, используемых при

выращивании сельскохозяйственных культур, вследствие чего здоровье людей подвергается опасности. Фермеры считают необходимым применять эти химические вещества в обильном количестве для обработки урожая из-за увеличения числа штаммов насекомых и болезней, уничтожающих его. Моры быстро распространяются в различных частях мира.

Другая форма мора – увеличивающееся число эпидемий различных заболеваний, которые распространяются во всем мире. Например, мы слышим о коровьем бешенстве, птичьей гриппе, ВИЧ/СПИДе, вирусе Марбург и болезни Лайма. И пока медики-исследователи работают, чтобы взять одну болезнь под контроль, где-то вспыхивает другая.

Еще одной причиной мора является загрязнение окружающей среды. В отчетах ООН указано, что около 8,5 млрд кг токсичных веществ выбрасывается в окружающую среду ежегодно, что провоцирует тысячи преждевременных смертей. Воздух, водоемы и земля загрязнены, леса уничтожаются, а еда заражена токсичными химическими веществами.

Также Библия предсказывает, что перед Вторым пришествием Иисуса будут происходить землетрясения! Согласно статистике, нашу планету уже сотрясают в среднем 55 землетрясений в день, это свыше 20 000 землетрясений в год.

В последнее время в нашем мире случаются крупные цунами. Два самых мощных из когда-либо зарегистрированных обрушились на сушу в течение одного десятилетия. Цунами, случившееся 26 декабря 2004 года, спровоцированное землетрясением

мощностью 9,1 балла по шкале Рихтера, привело практически к мгновенной гибели более 230 тысяч людей, а нанесенный ущерб был неопишем. Сотни тысяч остались без крова, и усилия по оказанию помощи не могли удовлетворить жизненных потребностей людей.

11 марта 2011 года у восточного побережья Японии произошло землетрясение мощностью 9 баллов. Это было одно из пяти самых мощных землетрясений на всей планете с тех пор, как начался их учет в 1900 году. Оно вызвало огромные волны в океане, высота которых достигала 39 метров. Вода выплескивалась на берег на расстояние до 10 километров. 12 марта 2012 года отчет Национального полицейского агентства Японии подтвердил, что 15861 человек погибли, 6107 получили ранения, а 2939 пропали без вести, 130429 зданий разрушены полностью, 262818 – наполовину, 691766 – частично повреждены.

Увеличивающаяся частота этих стихийных бедствий является признаком возвращения нашего Господа. Иисус придет как законный Правитель Земли, как Царь царей и Господь господствующих. Признаки, которые мы замечаем в природе и в мире, Бог допускает не для того, чтобы запугать нас. Это вехи надежды, громко зывающие о том, что МЫ ПОЧТИ ДОМА.

ФОРМУЛА СПАСІННЯ

Коли ж сталося гріхопадіння й над людською сім'єю нависла загроза смерті й вічного розділення з Богом, тоді Сам Творець сім'ї зійшов на Землю в людській подобі, аби спасти членів **Своєї родини**. І Своім послідовникам Він також звелів: **«Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, – хіба не підтримаєш їх?»** (Прип. 24:11).

У листі до свого молодого співпрацівника Тимофія апостол Павло писав: **«Пильнуй себе і навчання; тримайся цього, бо, роблячи так, і себе спасеш, і тих, що тебе слухають»** (1 Тим. 4:16). Тому цей текст можна назвати формулою спасіння як нашого особистого, так і наших рідних.

Родина та сімейне щастя – це основний сенс життя на Землі для багатьох людей. Ця істина знаходить своє підтвердження в Євангелії.

Ми не завжди усвідомлюємо, що, розгортаючи Біблію, тримаємо в руках унікальну Книгу про сім'ю. Це Боже звернення до суспільства загалом і до кожної родини зокрема. Святе Письмо авторитетно свідчить, що не природа так досконало створила сім'ю й не люди так мудро її заснували. Родина – це справа Божих рук.

Найщасливіші слова батьків:

«Ось я та ті діти, що дав мені Господь» (Ісаї 8:18). Однак немає більшого смутку для батьків, ніж щодня бачити, як діти продовжують жити в духовному Содомі.

Замисліться над тим, які переживання огортали душу батьків Самсона, коли їм постійно говорили про вчинки їхнього сина. Сім'я Маноаха, у якій народився та виріс Самсон, була благочестивою (див. Суд. 13:2-5). Мабуть, батькам Самсона довелося провести чимало безсонних ночей...

Уже в літах патріарх Яків, благословляючи своїх дітей, prorочим

поглядом бачив їхнє майбутнє (див. Бут. 49). Провіщаючи долю Дана, він висловив свій душевний біль і водночас надію: **«Спасіння від Тебе чекаю, о Господи!»** (Бут. 49:18).

Нині можна почути слова розчарування та горя батьків: «Якщо в Царстві Христовому не буде моїх дітей, то і я не хочу там бути. Мене ніщо не тішитиме!»

Святе Письмо радить нам не лише не промовляти вголос таких необдуманих слів, але й не допускати таких думок, тим паче не приймати квапливих рішень, не вагатися розумом і не тривожитися ні духом, ні словом (див. 2 Сол. 2:2).

Слово Боже – унікальна Книга, що дає надію навіть за тих обставин, коли, здається, сподіватися марно.

Існує багато рятувальних підрозділів для порятунку тих, хто зазнає лиха на воді, під час пожеж, у горах, шахтах, при землетрусах. Нерідко під час таких операцій гинуть і самі рятувальники, виконуючи свій професійний обов'язок. Проте коли йдеться про Божий принцип спасіння, то він дещо інший: спасаючи інших, спасаєш себе. Ми не можемо примусити ближніх прийняти Божу істину й жити за нею. Цього не може зробити навіть Бог: Він поважає свободу вибору кожної людини.

Утім, у нас є ефективний засіб – молитва (див. Якова 5:16). Вона дієва! У молитві про своїх близьких ми об'єднуємося з Богом, нашим особистим Спасителем і Викупителем усіх людей. Ми вручаємо Йому проблему спасіння своїх рідних. Він обіцяє: **«Бо Господь каже так: Полонені відібрані будуть від сильного, і врятована буде здобич насиль-**

ника, і Я стану на прю із твоїми суперечниками, синів же твоїх Я спасу» (Ісаї 49:25).

Дух Святий знайде слухний момент у їхньому житті. Він так подіє на думки близької нам людини в тих чи інших обставинах, що вона у своєму серці прийме рішення залишити свій колишній спосіб життя й скаже: **«Встану, піду до свого батька...»** (Луки 15:18). Це буде особисте усвідомлене навернення до Бога, котре Біблія називає каяттям. Тому батькам слід пам'ятати, що каяття та навернення їхнього сина чи доньки може відбутися через роки.

У Псалмах Давида записаний чудовий досвід відповіді на молитви багатьох матерів та батьків за своїх дітей. І ми теж можемо відчуття цю радість, якщо й далі молитимемося за наших дітей, родичів, котрі ще не з Господом: **«...Буває увечері плач, а радість на ранок»** (Псал. 30:6).

Воістину наш Господь уміє перетворити смуток на радість, тому в недалекому майбутньому настане день, коли **«хто сіяв зі слізьми, пожне зі співом: все ходив та плакав, хто носив торбину насіння на посів, – та вернеться з співом, хто нестиме снопи свої!»** (Псал. 126:5, 6).

Тоді через муки Своєї душі Господь буде бачити плід. Його радість розділять усі ангели Божі, що сьогодні радіють за одного грішника, котрий кається. Радітимуть батьки, коли побачать своїх дітей у Царстві Христа, радітимуть і їхні діти. Тоді радості та щастя спасених не буде меж!

ОМ Віктор Алексеєнко

НОМО SAPIENS: ЗВІДКИ МИ Й КУДИ ЙДЕМО?

Розум Адольфа Гітлера перебував у полоні еволюційних ідей, імовірно, ще від самого дитинства. В основі всього найгіршого, що є в автобіографічній книзі «Моя боротьба», закладені еволюційні погляди. Кілька вибірко-вих цитат влучно відображають логіку Гітлера: *«Той, хто хоче жити, повинен боротися. Той, хто не бажає боротися у світі, де постійна боротьба – це закон життя, не має права на існування».*

У 1945 році в Нюрнберзі відбувся процес століття – суд над нацистськими військовими злочинцями. На лаві підсудних сиділи фізично та психічно здорові люди, які вчинили проти людства настільки жакливі злочини, що моторошно навіть уявити.

Як же так сталося, що культурні, цивілізовані, освічені європейці перетворилися на жакливіх монстрів, які знищували ні в чому не винних людей у печах крематоріїв, у концентраційних таборах, без суду й слідства стираючи з лиця землі цілі села, міста й народи?

«Як могло так статися, – вигукував у своїй промові на Нюрнберзькому процесі обвинувач від Франції, – що Німеччина, яка була вихована в традиціях гуманізму та християнства, за одне покоління перетворилася на фашистську державу?»

Річ у тім, що їхні вожді й ідеологи взяли на озброєння й довели до логічного завершення наукову теорію еволюції. Природний відбір, згідно з яким виживає найсильніший, став підставою для расового відбору. Усі «неповноцінні» в цьому розумінні люди й нації були приречені, їх планували знищити.

Величезна держава Радянський Союз, керуючись тією ж науковою теорією, винищувала мільйони власних громадян у таборах ГУТАБу (рос. ГУЛАГу), прагнучи створити «нову людину», «нову породу радянського народу», фізично знищуючи «соціально чужі елементи», стверджуючи, що Бога немає.

Усім відомі праці Чарльза Дарвіна «Походження видів шляхом природного відбору» (1859), «Походження людини й статевий відбір» (1871), де він пояснив, як з тварини утворилася людина. Чи має нинішній світ і людина як його мешканець творчий початок у Богові, чи все це – лише результат еволюційного розвитку природи?

Один із секретів успіху еволюційної теорії – її так зване «наукове оздоблення». Суспільна думка не прислухалася до застережливого голосу таких ➤

видатних учених-натуралістів, як Рудольф Вірхов, Еміль Дюбуа-Реймон, Луї Пастер, які вже в ХХ ст. експериментально довели, що не існує самозародження, що жива клітина утворюється тільки від живої клітини.

Американський учений і письменник Генрі Моріс свідчить: «Сьогодні Біблія, християнство й теорія креаціонізму заборонені в американських школах, які були засновані, щоб навчати цих істин! Це нехтування першою поправкою до Конституції США. Поправку, яка мала завадити тому, щоб жодна релігія не домінувала над іншими, так перевернули, що еволюційний гуманізм став напівофіційною релігією наших суспільних інститутів!»

Цей самий автор заявляє, що еволюційна теорія проголошена так званою науковою основою атеїзму, гуманізму, комунізму, фашизму, імперіалізму, расизму, індивідуалістичного капіталізму та низки культових етнічних і псевдоліберальних релігій. Еволюціонізм як вчення справляє згубний вплив на людську свідомість. Вселяючи думку, що людина колись виникла від тварини, воно непомітно перетворює людину на звіра сьогодні. Ми вже бачили цього звіра – можливо, в уніформі нацистського лікаря в Освенцимі, що проводив «наукові» дослідження над невинними людьми.

Відповідь на запитання «Звідки ми?» надійшла нам від Бога.

«На початку Бог створив Небо та землю...» (Бут. 1:1). Далі дуже чітко описані один за одним шість днів творіння. Відтоді наш світ почав відраховувати дні й роки. Усе

взаємопов'язано: день і ніч, місяці і роки, рослини з їхньою дивовижною здатністю приносити «плід, що насіння його в нім за родом його», і птахи з їхньою незабавною маневреністю в польоті. Утім, спробуйте відновити хоча б один загублений вид рослини або вимерлий вид птаха. Навіть маючи надсучасну техніку, ми не можемо вивчити до кінця все, закладене в одній найменшій насінині, в одній стеблині, не те щоб побудувати чи відтворити наявне. Ботаніки нарахували понад мільйон видів рослин. У кожній клітинці відбуваються тисячі хімічних реакцій за хвилину.

! Досліджуючи функції організму людини та закони природи, розуміємо, що ми створені для найвищої мети. Бог не приховав від нас, як був створений навколишній світ. Проте ми, як Адам, намагаємося сховатися від Бога за книжковим листям вигаданих гіпотез. Утім, утікаючи від Нього, ми прирекли себе на безрадісне сирітство. Колеса цивілізації обганяють босі ноги людської культури, підминаючи під себе живі тіла й надію. Куди мчить цей потяг, у яке майбутнє везе? Суцільна темрява. Якщо визнати, що все почалося без Бога.

«ТВЕРДО Я ВЕРЮ»: ИСТОРИЯ НЕЗРЯЧЕЙ ХРИСТИАНКИ

Фэнни Кросби родилась в мае 1820 года. Вскоре умер ее отец. Семья Фэнни Кросби была очень бедной. Еще в раннем детстве у девочки воспалились глаза, но врач приписал ей не то лекарство – и она ослепла. Мать Фэнни должна была много работать, чтобы прокормить семью. Она объяснила маленькой дочке, что та ослепла и никогда больше не сможет видеть. Она также сказала ей, что иногда Бог отбирает у человека какой-нибудь дар для того, чтобы дать взамен еще лучший. ♦

Бабушка девочки постоянно была рядом, она водила ее на прогулки и была практически ее «глазами», пытаясь объяснить ей, как выглядит солнце, цветы, радуга. Вскоре маленькая Фэнни могла на ощупь различать, какой цветок она держит в руках, по пению – определять вид птиц и т. д. Бабушка рассказывала ей истории из Библии, а позже, зная, что Фэнни никогда не сможет читать обычный шрифт, читала ей библейские истории. Фэнни так любила Священное Писание, что начала запоминать отдельные стихи наизусть. Вскоре она знала великое их множество, могла рассказывать на память многие псалмы, притчи и всю книгу Руфь.

Даже будучи полностью слепой, Фэнни играла с другими детьми, скакала на лошади и лазила по деревьям. Первые стихи, которые принадлежат перу Фэнни Кросби, посвящены библейской тематике. Позже она сказала: «Всем, чем я являюсь и чем я когда-нибудь стану, я обязана Библии».

Когда Фэнни исполнилось 15 лет, она поступила в Нью-Йоркский институт для слепых, после успешного окончания которого осталась там работать преподавателем английского языка и истории.

Фэнни часто посещала местные церкви Нью-Йорка. Когда ей исполнился 31 год, она приняла Иисуса Христа как своего личного Спасителя. С этого дня ее поэзия стала еще глубже.

Позже Фэнни Кросби пригласили в Конгресс Вашингтона. Там она с воодушевлением прочитала свои стихи. У нее было очень много друзей. Она была знакома с несколькими президентами США, выдающимися музыкантами и христианскими лидерами того времени. Гровер Кливленд, руководитель Института для слепых, который помогал Фэнни записывать ее стихи, позже стал президентом Соединенных Штатов. Одной из самых любимых подруг Фэнни Кросби была американская писательница Хелен Келлер.

Фэнни очень любила детей, и эта любовь была взаимной.

Как-то один проповедник с сожалением сказал Фэнни:

– Я считаю весьма огорчительным тот факт, что Господь не дал вам зрение, в то время как благословил столь многими дарованиями.

Фэнни незамедлительно ответила:

– А знаете ли вы, что если бы при рождении мне представилась возможность загадать одно желание, то я бы предпочла иметь врожденную слепоту.

– Почему же? – удивленно спросил священник.

– Потому что тогда первым лицом, которое я когда-либо увидела, было бы лицо моего Спасителя.

Фэнни Кросби всегда была занята делом: если она не писала, то трудилась в общинах или миссиях. На праздновании 90-летия у Фэнни поинтересовались: что же является секретом ее долголетия? На что она ответила:

«Я всегда стояла на страже трех вещей: своего темперамента, вкуса и языка».

А в ответ на вопрос: «Вы сердитесь на доктора, который стал виной вашей слепоты?» — последовало возражение: «Нет, то предписание могло быть ошибкой со стороны доктора, но не со стороны Бога». Фэнни Кросби верила в то, что Бог совершенно верно управляет происходящим в ее жизни.

Однажды Фэнни рассказали историю об одной женщине, которая попала в уличную давку с ребенком на руках. Мальчик жалобно плакал, и казалось, что вот-вот его задавят. Дабы спасти сына, мать подняла его на руках вверх над толпой и таким образом спасла его жизнь. Потрясенная этой историей, поэтесса написала стих «В надежных руках Иисуса», ставший известной песней.

Фэнни Кросби посещала тюрьму, где рассказывала заключенным о Божьей любви. Ее слова производили огромное впечатление на слушателей. Они молились вместе с ней. Как-то один из заключенных просил в молитве, чтобы Иисус не прошел мимо него, но спас. Поэтессе до глубины сердца тронула эта искренняя молитва. Она положила эти слова в основу своего знаменитого гимна «Не пройди меня, Спаситель».

Однажды к Фэнни Кросби пришла в гости ее подруга, жена директора крупного страхового агентства, написавшая за свою жизнь около 500 мелодий для христианских гимнов. Она сыграла мелодию собственного сочинения и спросила Фэнни, какие чувства вызывает у нее эта мелодия. Слепая поэтесса тут же ответила: «Твердо я верю: мой Иисус! Им я утешен и Им веселюсь».

Так появился на свет один из самых известных христианских гимнов, который поют во многих странах мира.

11 февраля 1915 года Фэнни Кросби диктовала письмо подруге, которая лишилась дочери. Она не подозревала, что это будет последним письмом в ее плодотворной жизни. Той ночью Фэнни почилла. На ее похоронах присутствовали священнослужители, авторы песен, политики, государственные деятели и все друзья Фэнни.

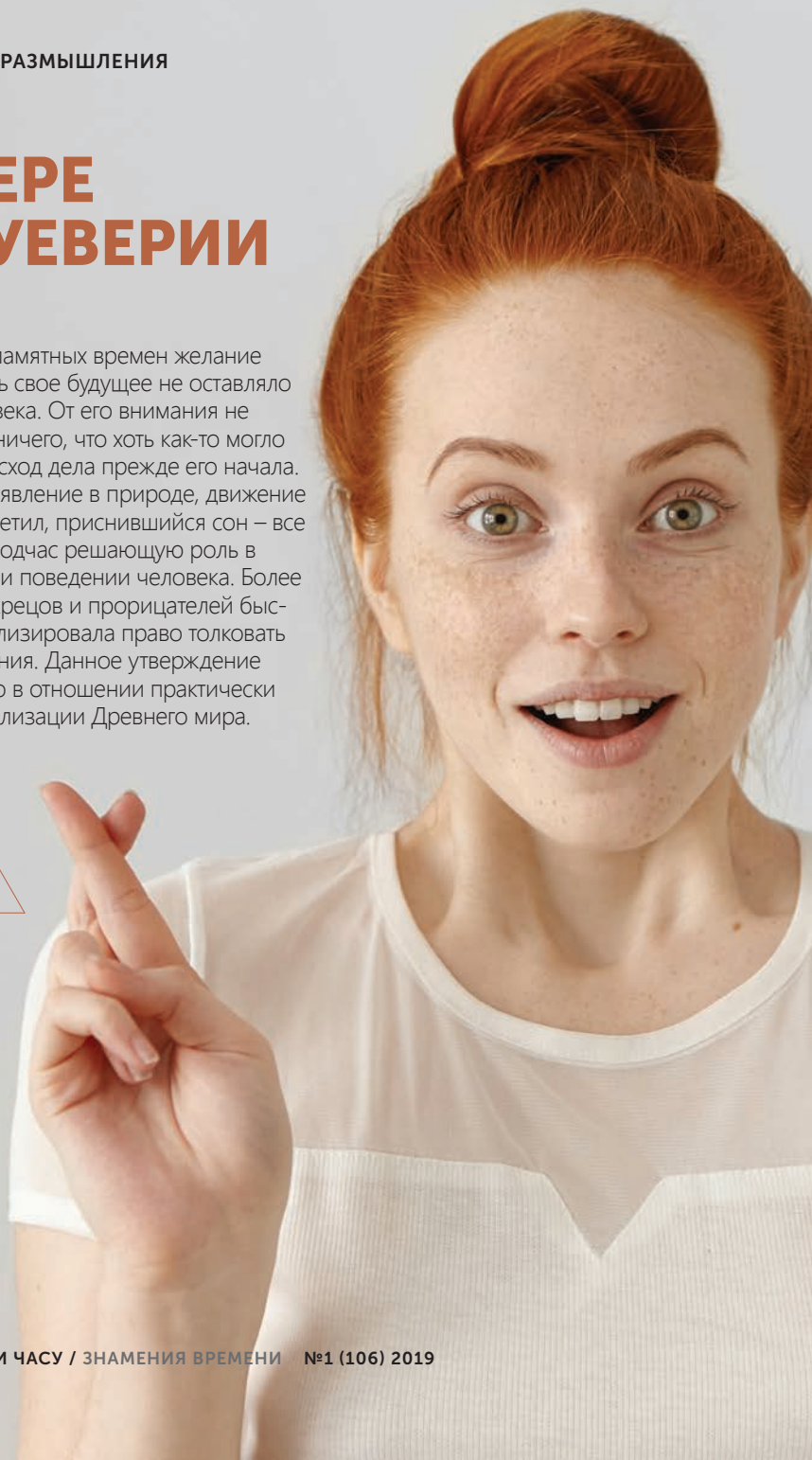

Несмотря на свою слепоту, Фэнни составила более 8 тысяч стихов, многие из которых были положены на музыку. Среди них — известные гимны: «Твердо я верю», «Не пройди меня, Спаситель», «Искуплен», «В надежных руках Иисуса», «Я твой, Господь». *Любимый стих Фэнни Кросби из Библии: «Блажен всякий боящийся Господа, ходящий путями Его!» (Псал. 127:1).*

Пусть ее плодотворная христианская жизнь послужит нам вдохновением, особенно если кажется, что у нас мало возможностей и талантов.

О ВЕРЕ И СУЕВЕРИИ

С незапамятных времен желание узнать свое будущее не оставляло человека. От его внимания не ускользало ничего, что хоть как-то могло указать на исход дела прежде его начала. Необычное явление в природе, движение небесных светил, приснившийся сон – все это играло подчас решающую роль в настроении и поведении человека. Более того, каста жрецов и прорицателей быстро монополизировала право толковать все эти явления. Данное утверждение справедливо в отношении практически любой цивилизации Древнего мира.

По словам историка Курция Руфа, во время решающего сражения Александра Македонского с персидским царем Дарием люди, окружавшие Александра, говорили, что видели невысоко над головой царя спокойно летающего орла. Его не пугали ни звон оружия, ни крики воинов, ни стоны умирающих. Долгое время птица просто парила над конем Александра. И тогда прорицатель, облаченный в белые одежды, с лавровой ветвью в руке, указал сражавшимся воинам на птицу как на несомненное предзнаменование победы (Курций Руф, IV, XV, 27).

Весьма распространенным в Древней Греции и Риме было гадание по расположению внутренностей жертвенного животного. Так, по этому признаку жрец Басилид предсказал Веспасиану, тогда еще только полководцу, императорскую власть.

Древние люди придавали большое значение подобным явлениям. «Ничто не имеет такой силы над толпой, как суеверие», — писал Курций Руф.

ПОГОНЯ ЗА ПЫЛЬЮ

Что же говорит о суеверии Священное Писание? Хотя само слово «суеверие» в Библии не встречается, но на ее страницах немало написано об этом. Когда тот или иной библейский автор говорит об идолопоклонстве, очень часто он имеет в виду именно суеверие — веру в лжебога или лжебогов.

«Так говорит Господь, Царь Израиля, и Искупитель его, Господь Саваоф: Я первый, и Я последний, и кроме Меня нет Бога. Ибо кто как Я? Пусть он расскажет, возвестит и в порядке представит Мне все с того времени, как Я устроил народ древний, или пусть возвестят наступающее и будущее... Кто сделал бога и вылил идола, не приносящего никакой пользы? Все участвующие в этом будут постыжены: ибо и художники сами из людей же; пусть все они соберутся и станут; они устроятся, и все будут постыжены» (Ис. 44:6, 7, 10, 11).

Вера в единого живого Бога не совместима с верой в существование других богов. Есть непреложная граница между Творцом и творением. Человек не вправе поклоняться никому и ничему, кроме Творца. Суеверный, к сожалению, не способен понять, что предмет его поклонения не может вместить Бога, ни даже части Его.

Суеверие — это обман, погоня за пылью. Одной из наиболее распространенных сегодня форм суеверия является вера в судьбу, рок. Попадет ли человек в аварию? Принесет ли брак счастье, а задуманное предприятие — доход? Исход этих и других событий люди спешат поставить в зависимость ▶

от судьбы. И если нас постигают несчастья, нередко мы говорим: «Такова судьба». Но тот, кто внял словам Христа, сказавшего, что у верующих в Него и волосы на голове все сочтены (см. Мф. 10:30), будет искать причину всех событий глубже и неизбежно придет к убеждению: все происходящее Бог либо допускает, либо имеет относительно него сокрытый план.

Это вовсе не значит, что верующие люди застрахованы от насилия и унижения, от несчастий и бедствий. Все это может случиться и случается в жизни благочестивых детей Божьих. Но верующий понимает: Богу подвластно все, даже сам дьявол обуздан Господней волей и не может сделать ничего, что выходило бы за пределы дозволенного Богом. В таком случае человеку нет нужды бояться жить и ему должно хватить мужества, силы и духа, чтобы принять все, даже трагичное, как проявление Божьей воли в его жизни.

ВЕРА ВЫТЕСНЯЕТ СУЕВЕРИЕ

В Евангелии от Иоанна записан один случай, который наглядно показывает, что есть вера, а что — суеверие.

«После сего был праздник Иудейский, и пришел Иисус в Иерусалим. Есть же в Иерусалиме у Овечьих ворот купальня, называемая по-еврейски Вифезда, при которой было пять крытых ходов: в них лежало великое множество больных, слепых, хромых, иссохших, ожидающих движения воды; ибо Ангел Господень по временам сходил в купальню и возмущал воду, и кто первый входил в нее по возмущении воды, тот выздоравливал, какою бы ни был одержим болезнью. Тут был человек, находившийся в болезни тридцать восемь лет. Иисус, увидев его лежащего и узнав, что он лежит уже долгое время, говорит ему: хочешь ли быть здоров? Больной отвечал Ему: так, Господи; но не имею человека, который опустил бы меня в купальню, когда возмущится вода; когда же я прихожу, другой уже сходит прежде меня. Иисус говорит ему: встань, возьми постель твою и ходи. И он тотчас выздоровел, и взял постель свою, и пошел. Было же это в день субботний» (Ин. 5:1-9).

По всей вероятности, некогда существовало поверье, согласно которому вода в этой купальне приходила в движение в результате воздействия на нее ангела. Дело в том, что источники, которые питали этот водоем, на какое-то время останавливались, а потом опять продолжали течь, снабжая купальню по принципу при-

лива и отлива. Люди же думали, что это – действие ангела. По некоторым древним свидетельствам, вода в этих источниках была красной (вероятно, из-за содержащегося в ней железа), и народ считал ее целебной.

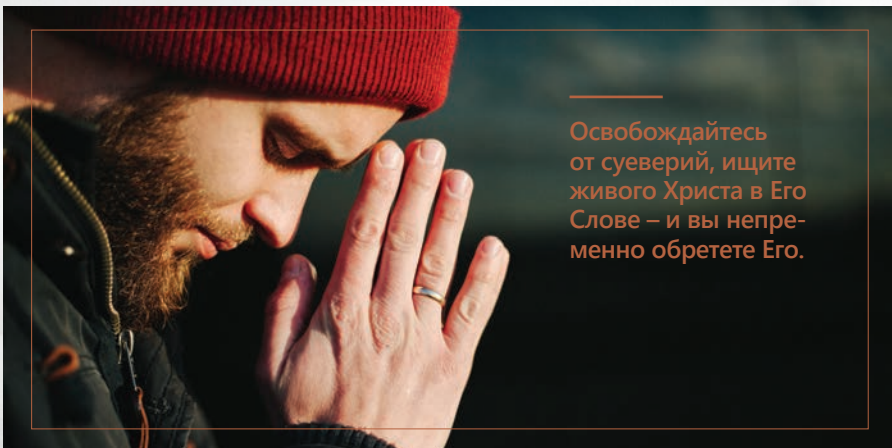
Между множеством слепых, хро-
мых и увечных был человек, которого
тридцать восемь лет назад разбил
паралич. Вместе с телом был явно
парализован и дух этого несчастного.
Но если до сих пор он жил суеверием,
полагая, что наступит день, когда
он первым вступит в воду и сумеет
подняться на ноги, теперь все ради-
кально изменилось. Увидев Иисуса и
услышав Его вопрос: «Хочешь ли быть
здоров?», – он уверовал в Господа.
Вера вытеснила суеверие. «Встань,
возьми постель твою и ходи», – инто-
нация этого голоса не допускала
неповиновения. И – о чудо! – после
тридцативосьмилетнего страдания
расслабленный в одно мгновение
встал, взял постель свою и начал
ходить. Спасает не суеверие, а вера в
живого Христа!

ХРИСТИАНСТВО БЕЗ ХРИСТА

У суеверных людей появляется
страх и неоправданная мнительность.
Но самое страшное, что несет суе-
верие, – это обезличивание веры, ее
«дехристианизация». Разве Христос не
сказал: **«Се, Я с вами во все дни до
скончания века»** (Мф. 28:20)? Разве
Он не наставлял Своих учеников,
говоря: **«Да не смущается сердце
ваше; веруйте в Бога и в Меня
веруйте»** (Ин. 14:1)? Тогда вправе
ли мы так легко принимать суеверия?

Истинный христианин просто
не может быть суеверным. В
противном случае, его христи-
анство – без Христа. Суеверное
христианство – это не путь к
Богу, а лабиринт собственных
заблуждений, из которого очень
непросто выбраться и найти
путь к библейской истине.

✠ Юрий Друми

Освобождайтесь
от суеверий, ищите
живого Христа в Его
Слове – и вы непре-
менно обретете Его.

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТИЯНСТВО

ЗА КРОК ДО ВІЧНОСТІ

**«Навчи нас лічити отак наші
дні, щоб ми набули серце мудре!»**
(Псал. 90:12).

Щохвилини на нашій планеті хтось помирає, а хтось народжується... Ми серйозно ставимося до смерті, проте ще серйозніше маємо ставитися до життя. Кожен день покладає на нас певну відповідальність. Наші особисті інтереси, слова, дії впливають на тих, хто поруч. Тож у скрутні хвилини ми маємо знаходити розраду в Ісусі Христі, Котрий завжди був чутливий до людської біди...

Чи чули ви коли-небудь, щоб християнин на смертному ложі заявив своїм друзям, що його ввели в оману, що ніякого Бога не існує й сенсу в релігії Христа взагалі немає? Утім, як багато таких, хто, колись ховаючись під маскою атеїзму, скидав її перед нещадним вісником смерті. Траплялося чимало випадків, коли вчені мужі до певної пори хизувалися своїм невір'ям, але коли смерть стукала у двері, вони з жахом дивилися в безпросвітне майбутнє й промовляли передсмертні слова: «Я намагався вірити, що немає ніякого Бога, немає нагороди для вірних і покарання для нечестивих. Але якими ж марними виявилися ці спроби! І тепер я знаю, що мене спіткає доля загинблих».

ОСТАННІ СЛОВА

Сер Томас Скотт в останні миті свого життя вигукнув: «До цього часу я вірив, що немає ні Бога, ні пекла. Але тепер я знаю й відчуваю, що вони є і що праведним судом Божим я приречений на загибель».

Французький письменник і філософ Вольтер свого часу був відомою особою. Він жив у чудовому маєтку, оточений розкішшю. Монархи ставилися до нього з повагою. Великі

монархи цього світу шукали зустрічі з ним. Траплялися випадки, коли люди навіть відпрягали коней від його карети й самі урочисто котили його в ній вулицями міста. Проте Вольтер не визнавав Бога, і коли в останні місяці хвороба завдавала йому нестерпних мук, то на пропозицію священнослужителів «зректися від сатани та прийти до Господа» він відповів відмовою.

Натомість християнин Хальбуртон із Шотландії все життя злидарював, багато років страждав від сильного болю, у нього не було жодних зручностей, які мав Вольтер, але у свої передсмертні години він був незрівнянно багатший. Хальбуртон сказав: «Я скоро помру. У воскресінні я підіймусь, щоб побачити мого Бога й жити вічно. Я благословляю Ім'я Господа за те, що знайшов Його, і помираю, тріумфуючи в Ньому. Я вдячний Богові за те, що колись з'явився на цей світ».

Повідомляючи про останні дні сера Девіса Брустера, його донька писала: «Він дякував Богові, що шлях спасіння був таким простим. Не потрібно було надзвичайних доказів, жодних особливих досягнень. Вірити в Господа Ісуса Христа для нього означало жити. Він довіряв Богові й насолоджувався Його миром». Ось останні слова цього чоловіка: «Життя було для мене дуже світлим. Тепер я побачу Ісуса, Котрий створив усе, усі світи. Я побачу Його на власні очі. Так, я мав Світло впродовж багатьох років. О, яке ж воно яскраве! Я відчуваю себе в цілковитій безпеці й дуже задоволений цим».

ВИБІР ЛЮДИНИ

«Дорога зрадливих – погуба для них», але шляхи мудрості – «то дороги приємності, всі стежки її – мир» (Прип. 13:15; 3:17). Ворота до дороги, яка веде в безодню, можуть бути прикрашені квітами, але сам шлях устелений колючками. Світло надії, що сяє біля входу, розсіюється в темряві та розпачі; і душа, котра йде цим шляхом, спускається в країну тіней та нескінченної пітьми.

А кожен, хто обирає своїм Вождем Христа, буде безпечно проваджений додому. Так, ми можемо втомитися й прагнути відпочинку, але навіть у безсиллі потрібно продовжувати боротися, у розчаруваннях не втрачати надії, адже з Христом ми не зазнаємо поразки на шляху до Неба. Він пройшов цією нелегкою дорогою й вирівняв її для наших ніг.

Прямуючи шляхом мудрості, навіть у стражданнях ми матимемо радість, тому що Той,

Кого любить наша душа, Невидимий і йде поряд з нами.

З кожним кроком наближаючись до вершини, ми чіткіше відчуватимемо дотик Його руки, яскраві промені слави від Невидимого освітлюватимуть наш шлях. А наші пісні хвали, досягаючи все вищого тону, підноситимуться, щоб з'єднатися з піснями ангелів біля престолу. **«А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!»** (Прип. 4:18).

Ізраїльський цар Давид благав Господа не залишати його в період старості (див. Псал. 71:18). Він бачив, що багато літніх людей нещасливі й що неприємні риси характеру з віком увиразнюються. Якщо люди за своєю вдачею були замкнуті та скупі, дратівливі й нетерплячі, то ще більшою мірою ставали такими в похилому віці. І хоч життя деяких було праведним, доки вони були в розквіті сил, з настанням старості сатана повністю оволодівав їхнім розумом, роблячи їх нестриманими й постійно невдоволеними.

Давид був глибоко занепокоєний, спрямовуючи свій погляд на ті часи, коли має постаріти. Він боявся, що Бог залишить його, і той стане таким же нещасним, як і решта старих людей. Давид щиро молився: **«Не кидай мене на час старости, коли зменшиться сила моя, не лиши Ти мене... Боже, навчав Ти мене від юнацтва мого, – і аж дотепер я звіщаю про чуда Твої. А Ти, Боже, не кидай мене аж до старости та сивини, поки я не звіщу про рамено Твоє покоління, і кожному, хто тільки прийде, – про чини великі Твої!»** (Псал. 71:9, 17, 18).

РОЗІРВАВШИ КАЙДАНИ СМЕРТІ

Який урок мужності та стійкості залишив нам Христос під час Своєї останньої бесіди з апостолами! Наближався час розлуки. Наш Спаситель ставав на зрощений кров'ю шлях, який мав привести Його до Голгофи. Ніколи події ще не були такими складними, як тепер. Апостоли почули слова Христа про Його страждання та близьку смерть, і їхні серця наповнилися смутком, а думки не знаходили спокою через сумніви та

страх. Однак ніхто з них не голосив і не нарікав. Останні години наш Спаситель провів, говорячи Своїм учням слова розради та запевнення, а потім усі об'єдналися в співі гімну хвали.

...Христос освятив могилу, пройшовши через смерть. Він розірвав кайдани смерті й проголосив над розкритою гробницею Йосипа: **«Я є воскресіння і життя»** (Івана 11:25). Ми знаємо, у Кого повірили! Ціною хреста Спаситель запрошує нас бути членами царської родини, дітьми Небесного Царя. Ісус говорить: «Я знаю твої діла». Він знає, чи живеш ти праведним життям, чи любиш говорити й думати про Нього, чи приносить тобі радість прославляти Його Ім'я, чи прагнеш ти нарешті досягти Небес!

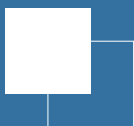
Що ж до характеру, то ми вийдемо з могили такими ж, якими зійшли в неї. Переміниться лише тіло: **«Коли ж це тлінне зодягнеться в нетління, а смертне зодягнеться в безсмертне, тоді збудуться написані слова: Смерть поглинута перемогою!»** (1 Кор. 15:54). Тож нині час для того, щоб очистити свій одяг і вибілити його в крові Агнця. Адже Небесний Отець чекає на нас.

ЯКИМ БУДЕ ПРИХІД ХРИСТА?

01

«І тоді побачать Сина
Людського, що йде на
хмарі з силою і славою
великою»

(Луки 21:27).

03

«Отже, коли вам скажуть: Ось Він
у пустині! — не виходьте; Ось Він у
потайних кімнатах! — не вірте; адже
як блискавка виходить зі сходу
і з'являється аж на заході, таким
буде й прихід Сина Людського»

(Матв. 24:27).

02

«Тож пильнуйте,
постійно моліться,
щоб змогли ви уник-
нути всього того,
що має відбутися, -
і стати перед Сином
Людським!»

(Луки 21:36).

04

«Так і Христос: один раз приніс Себе, аби понести гріхи багатьох; другий же раз з'явиться не задля гріха. А тим, що очікують Його на спасіння через віру»

(Євр. 9:28).

05

«Ось Він іде з хмарами! І побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи; і голоситимуть за Ним усі племена землі. Так, амінь!»

(Об'явл. 1:7).

ЧОМУ СТРАЖДАЮТЬ НЕВИННІ?

У наші дні чи не кожен ставить собі це запитання. У всіх нас є свої «чому?». Страждання не має зовнішнього пояснення, воно ранить, завдає болю й стає на заваді щастю. Як я можу спокійно їсти, якщо у світі голодує стільки дітей? Як насолоджуватися теплом узимку, якщо стільки безхатків замерзає від холоду на вулицях великих міст? Чи існує люблячий Господь? І якщо Він є, чому стільки страждань?

Якщо ви озирнетеся навколо, то побачите чимало несправедливості. Здається, ніби зло перемагає добро. Порядну людину вважають нерозумною, а непорядні виявляються переможцями. Навіть пророк Авакум якось вигукнув: *«Твої очі занадто пречисті, щоб міг Ти дивитись на зло, і на насильство дивитись не можеш. Чому ж дивишся Ти на грабіжників, мовчиши, коли несправедливий винищує справедливішого від себе?»* (Авак. 1:13).

ПРИЧИНА СТРАЖДАНЬ

Несправедливість і страждання невинних бентежать нас. А що сказано із цього приводу у Святому Письмі?

По-перше, поняття «невинні страждають» неправильне з позиції Бога, бо **«всі згрішили й позбавлені Божої слави»** (Римл. 3:23). Крім того, Бог не є творцем страждань. Немає трагедій, які б Він задумав. Смерть, хвороби, зради, несправедливість, посухи, землетруси та повені – усе, що приносить біль серцю людини, має витoki в серці ворога Господа. **«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло»** (Єрем. 29:11).

У Біблії однозначно зазначено, що з рук Господа світ вийшов досконалим (див. Бут. 1:31). Не існувало ні гордості, ні ревностей, ні зради. Біль, смерть, трагедії та страждання не були властиві цьому бездоганному світу. На жаль, Адам і Єва через гріх втратили панування над Землею, віддавши нашу планету до рук диявола.

Навіть сьогодні ми чинимо так само. Люди руйнують сім'ї, піддаючись хвилинній цікавості. Вони ризикують своїм майбутнім заради миттєвої пригоди. Після гріхопадіння диявол насадив у нашому світі ревності, заздрість, егоїзм, насильство, смерть, біль, хвороби, урагани, землетруси, повені, посухи та все, що приносить людині страждання. Єдина причина,

що спонукає ворога завдавати нам болю, полягає в тому, що за нашою спиною завжди перебуває Творець. Диявол, найбільший ворог Господа, знає, що в боротьбі зазнає поразки. Одного разу він уже був скинутий з Небес. Тому найкращий спосіб змусити Господа страждати – викликати страждання в Його дітей. З іншого боку, диявол хоче створити характер Бога. Це головна мета Божого ворога. Сатана знає, що зневірені люди можуть вважати Господа винуватцем усіх своїх страждань.

Постає запитання: хіба Господь не сильніший за диявола? Звичайно, сильніший. То чому ж Він не може зарадити стражданням? Звісно, може. Та не забуваймо, що Адам і Єва передали дияволу повноваження на володіння цим світом, і він відчуває себе таким господарем, що коли Ісус був на Землі, то в диявола вистачило нахабства показати Йому всі царства в усій їхній славі й промовити: **«Усе це дам Тобі, якщо, впавши ниць, поклонишся мені»** (Матв. 4:9).

Диявол – таке ж створіння, як і решта, але він вважає себе господарем світу та володарем права завдавати болю й страждань тим, кого він вважає своєю власністю.

БОЖА ОБІТНИЦЯ

Господь ніколи не обіцяв, що Його діти не страждатимуть.

Якось Лазар, друг Ісуса, захворів, і його сестри відрядили посланців з такою вісткою: **«Господи, ☉**

той, кого Ти любиш, хворіє»

(Івана 11:3). Тобто той, кого любить Христос, також може захворіти? У Біблії сказано ще дещо. Лазар помер, і Марія дорікала Ісусові словами: **«Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би»** (Івана 11:32). Марія в цій ситуації уособлює всіх людей, котрі вважають: якщо вони вірять в Ісуса, то з ними нічого поганого не станеться.

В іншому випадку Ісус перебував у відкритому морі зі Своїми учнями, коли здійнялася буря. Ніч була темною, дув сильний вітер, спалахувала блискавка, гуркотів грім, а **«хвилі заливали човен»** (Матв. 8:24). Де був Ісус цієї миті? Там, з усіма, але попри це здавалося, що люди в човні мали загинути. Чи означає це, що навіть якщо Господь присутній у твоєму житті, то ти не убезпечений від трагічних моментів? Звісно, так. Усі, хто перебував у човні, не потонули, бо **«й вітри, і море Йому підкоряються»** (Матв. 8:27). **«Бог для нас – охорона та сила, допомога в недолях»** (Псал. 46:2). Тут не йдеться про те, що Божі діти не зазнаватимуть нещастя.

Обіцянка чітка: Бог буде нашим притулком, нашою фортецею, допомогою в скорботі. Господь створив людей не для того, щоб вони страждали, а для того, щоб були безмежно щасливими. Терни, будяки, біль, хвороби та смерть є наслідками гріха. Ніколи вони органічно не ввійдуть у людське життя, завжди заважатимуть. Ми можемо співіснувати з ними, але ніколи вони не стануть для нас приємними.

ХАРАКТЕР ГОСПОДА

Ви пам'ятаєте звинувачення Люцифера на Небесах? Він поставив під сумнів характер Господа, звинувативши Творця в небажанні щастя для Його дітей. Господь міг би відразу ж знищити ворога, але тоді назавжди залишилося б запитання: «А чи не мав рацію Люцифер щодо характеру Бога?» Необхідно було, щоб минув якийсь час, і згодом усі побачили, що звинувачення диявола безпідставні. Погляньте, скільки болю навколо нас, як страждають рідні люди, як від голоду помирають тисячі дітей, і спробуйте відповісти на запитання: чи може Господь дозволити, щоб згубні та егоїстичні дії ворога тривали й далі?

Егоїзм! Ось слово, котре досменно характеризує мотиви, що керують дияволом, коли той спричиняє людські страждання. Проте Господь у Своїй безмежній любові приймає на Себе ці страждання, задумані ворогом для знищення, і використовує їх на збудування. Так само, як золото, потрапляючи у вогонь, не згорає, на відміну від деревини, а стає ще чистішим, ніж раніше; так само, як невідшліфований алмаз спочатку можна сприйняти лише за корунд, тоді як після обробки він стає блискучим огранованим діамантом, так і всі, хто довіряє Господу під час страждань, перетворюються на золото, срібло та дорогоцінні камені. Випробування можуть прийти, але вони не знищать людини. Вона вийде зі страждань чистою, як золото, і блискучою, мов діамант.

СМІХ НА ЗДОРОВ'Я

Слова «сміх», «здоров'я» та «безпека» взаємопов'язані. Нам здається, що так було завжди, що це аксіома, яку не треба ані доводити, ані перевіряти. Чи так це насправді?

У 60-х роках минулого століття в США вийшла друком книга Нормана Казинса «Лікувальне серце», у якій автор детально розповів, як щоденною практикою сміху під час перегляду кінокомедій зумів вилікуватися від небезпечної хвороби. За короткий час книга стала бестселером, а сам Казинс – національним героєм і першим популяризатором лікувального сміху.

Поступово в охороні здоров'я сформувався цілий рух «За сміх і гумор». У терапії виник напрямок – гелотерапія, що означає «лікування

сміхом». У штатах лікарень з'явилися професійні клоуни та коміки. Фахівці почали проводити семінари та конференції, присвячені цій темі. Була заснована перша фінансована державою Асоціація прикладного та терапевтичного гумору. У середині 90-х років по всьому світу прокотилася хвиля «Руху клубів сміху», ініціатором якої став лікар Мадан Катарія з Індії. Філії його школи почали відкривати в різних країнах. У 1998 році вийшов фільм «Цілитель Адамс» про талановитого лікаря-сміхотерапевта з Робіном Вільямсом 📺

у головній ролі. У сюжеті порушується тема впливу сміху, а точніше - сумнівів у його цілющих властивостях.

Та для того, щоб новий напрямок став науковим методом, необхідна якщо не ретельно опрацьована теорія, то хоча б переконлива статистика. До збору статистичних даних взялися незалежні групи психологів у різних країнах. Результати досліджень приголомшили дослідників.

Передбачалося, що без особливих труднощів вдасться встановити залежність між почуттям гумору (а отже, частотою та тривалістю сміху) і рівнем здоров'я, тобто опірністю до інфекцій, схильністю до серцево-судинних захворювань, алкоголізму, ожиріння та довголіття. Зібрані дані

доволі різнилися. З'ясувалося, що сміх рятує від хвороб не всіх! Вищий його показник часто відповідав менш здоровому способу життя. Учасники досліджень, які в дитинстві були веселіші за однолітків, частіше потім курили та вживали алкоголь, невідворотно хворіючи на всі супровідні недуги.

Пізніше вчені з Норвезького університету науки та технологій (NTNU) на чолі з психологом Свеном Свебеком провели дослідження, результати якого опублікували в Міжнародному журналі психіатрії 2010 року. У ньому брали участь 53500 людей, за станом здоров'я яких стежили протягом семи років. У підсумку вчені справді виявили зв'язок між сміхом і здоров'ям людини. Однак слід зауважити, що до уваги брали лише доброзичливий сміх та позитивне мислення.

Ось що було опубліковано у звіті: «Є підстави вважати, що почуття гумору справляє позитивний вплив на психічне здоров'я та соціальне життя людей навіть у похилому віці. Хоч досить складно простежити позитивний вплив почуття гумору на тривалість життя людей віком за 75 років. У такому віці генетика та процеси біологічного старіння переважають».

Психолог Свебек та його колеги оцінювали рівень почуття гумору завдяки тесту, питання якого були спрямовані лише на виявлення доброзичливого гумору. Сатиру, сарказм, іронію, що викликають конфлікти, образи та принизливі глузування, не враховували. Питання виявляли здатність людини розуміти гумор і мислити в позитивному ключі. Свебек вважає, що з приводу гумору існує багато міфів і помилок. Наприклад, хибне уявлення про те, що жартівники мають більше почуття гумору, ніж люди серйозні.

«Недостатньо сміятися з будь-якого приводу. Справжній гумор народжується при позитивному способі мислення часто в процесі

виконання якоїсь роботи або під час спілкування з іншими. І зовсім не обов'язково, щоб це виявлялося зовні, – каже психолог. – Люди з розвиненим почуттям гумору, як правило, відчують радість від спільного проведення часу й можуть ділитися гумором під час розмови навіть без жестів. Одного проблиску вогника в очах може бути досить. Окрім того, почуття гумору можна розвивати в собі завдяки щоденній практиці».

Не завжди люди, що володіють відмінним почуттям гумору, мають міцне здоров'я й незмінно гарний настрій. Тому іноді це є лише відображенням суб'єктивного відчуття здоров'я та добробуту. Таким чином, це дослідження допомогло зрозуміти, чому не всі, хто багато сміється, може прожити довше. Виявляється, важливо враховувати причину сміху та емоції, якими він супроводжується. Якщо людина щиро радіє зсередини, тоді це виллється в позитивному сміху, який принесе їй здоров'я та продовжить життя. Як ми сміємося? На що спрямоване наше почуття гумору? Які види сміху бувають?

Сміх буває різним:

1

Природний, відкритий, спонтанний, позитивно налаштований.

2

Оцінний, глузливий, негативно налаштований.

3

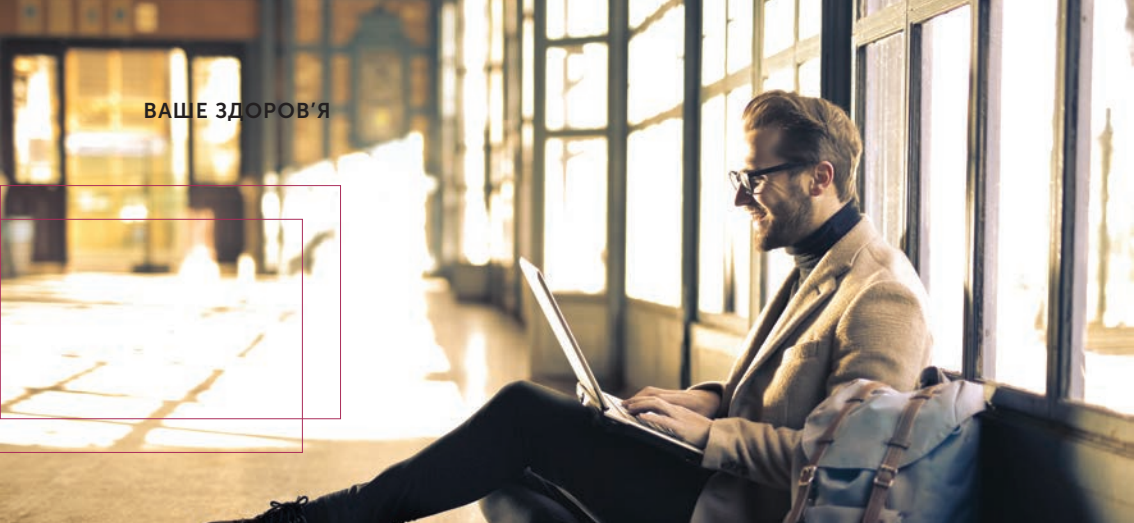
Як засіб відсторонення, спроба втекти від ситуації.

У першому випадку почуття гумору спрямоване на розширення внутрішніх кордонів, єднання, взаємне розуміння причини сміху. Завдяки такому сміху ми здобуваємо цілісність, від якої і здоров'я, і самопочуття поліпшується.

Глузливий сміх – це прояв внутрішнього дисбалансу, коли людина самостверджується за рахунок приниження інших. Такий сміх спрямований проти когось.

Сміх як відсторонення – це завуальований прояв внутрішніх страхів і незгоди як із собою, так і з оточенням. У такому разі ми сміємося, щоб забути, втекти від себе, від проблем і неприємностей. Та чи вдасться? Так, на першому етапі сміх діє як анальгетик. Поліпшується настрій, зникають негативні думки, нормалізується гормональна система, а також усі психофізичні показники. Це і створює ілюзію зцілення. Та зрештою в душі залишається порожнеча.

Будь-яка неприємність має причину, що безпосередньо пов'язана із системою взаємин: як я ставлюся до себе, до світу, до того, що мене непокоїть. Сміх, в основі якого лежить бажання забути, тимчасово відводить людину від неприємностей, роблячи її, по суті, сліпою й глухою, але проблема лишається нерозв'язаною. ►

Цей стан аналізують психологи-дослідники: «Почуття гумору є?» – «Є». – «Смієшся часто?» – «Не перестаючи». – «А хворієш чому?» Тому й хворіє, що сміється багато. Для такої людини сміх – лише засіб відсторонення. Ми не в змозі стати щасливішими лише без чогось – тільки з чимось. Сміх – лише інструмент, і саме від наших мотивів і його причини залежить його дія. У Святому Письмі читаємо: **«Чим переповнене серце, те промовляють уста»** (Матв. 12:34).

«А розпуста й усяка нечистота чи жадоба до наживи навіть хай не згадуються між вами, як це личить святим; також і безсоромність, і пусті балачки, чи грубі жарти – вони недоречні; але найкраще – подяка» (Ефес. 5:3, 4). Бог бажає, щоб позитивні риси характеру стали гарантією нашого здоров'я. **«Серце радісне добре лікує»** (Прип. 17:22).

«Вдячність, радість, доброзичливість, віра в Божу любов і турботу – усе це найбільша гарантія здоров'я. Для ізраїльтян вони мали стати основним принципом життя.

Подорожі, тричі на рік здійснювані на щорічні свята до Єрусалима, тижневе перебування в наметах під час свята кучок створювали можливість для відпочинку на свіжому повітрі й активного спілкування. Ці свята були приводом для радості та веселощів, які завдяки гостинності, виявленої до заможного, левита й бідного, ставали ще більш приємними та значущими. **«І будеш радіти всім добром, що дав тобі Господь, Бог твій, тобі та домові твоєму, ти, і Левит, і прихोдько, що посеред тебе»** (П. Зак. 26:11)» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 281).

Отже, смійтеся, радійте, веселіться, бажайте людям добра, будьте гостинні – і все це стане для вас благословенням і принесе багато довгих років здорового та щасливого життя. **«Адже благочестя з задоволенням – велике надбання»** (1 Тим. 6:6).

НАВАЖСЯ ПРОСИТИ ПРО БІЛЬШЕ

Олександр Великий був могутнім завойовником і царем.

І хоч він жив задовго до Христа (близько 300 р. до Р. Х.), слава про нього жива й сьогодні. Як свідчить історія, він завойював весь «відомий на той час світ».

Розповідають, що коли Олександр Великий прибув до Азії й усвідомив, що більше немає країн, які можна завойовувати, то заплавав. Окрім того, що він був великим завойовником, його також вважали співчутливим правителем. Щороку цар виокремлював один день, який називали «днем співчуття», коли він дозволяв людям зі свого царства приходити до нього з особливими проханнями. Вони могли просити про все, чого хотіли або чого потребували. І цар виконував їхні бажання. Більшість просила їжу, одяг, гроші на лікування. Та якось один чоловік наважився просити про дещо більше! Звертаючись до царя через його представника, він висловив своє прохання:

— Чи можете ви передати цареві, що я хочу величезний палац? І ще я хочу...

Та перш ніж чоловік продовжив,

представник царя роздратовано перебив його:

— Яка зухвалість! Хіба ти не бачиш, що всі ці люди просять про їжу та ліки? Як ти смів подумати, що можеш попросити в царя палац?

Однак чоловік наполегливо продовжував:

— Я хочу палац, у якому буде величезний банкетний зал, де я зможу проводити святкування, приймати гостей, адже в мене багато друзів!

Представник царя знову з гнівом перервав його:

— Я не проситиму цього в царя! Це найнахабніше прохання з усіх, які я коли-небудь чув!

Та раптом цієї ж миті до них підійшов сам Олександр.

— Чого бажає цей чоловік? — поцікавився він у свого підлеглого.

Той повернувся до царя й дуже тихо прошепотів:

— Царю, я боюся говорити вам. ►

Не можу повірити в те, наскільки нахабний цей чоловік. Я знаю, що ви будете приголомшені. Проте... він просить про палац. І не тільки. Ще він хоче, аби в палаці був великий банкетний зал, оскільки в нього багато друзів. І бажає, щоб усі кімнати були мебльовані й щоб його поста-

чали їжею. Я перепрошую... Знаю, що це дуже нерозумне прохання. Я спонукав цього чоловіка попросити щось інше, але він наполягає на своєму.

Цар Олександр повернувся до чоловіка та з радістю відповів:

– Прохання буде виконано!

Представник царя був приголомшений.

– Як ви можете задовольнити таке зухвале прохання? – обурено запитав він.

Цар, усміхаючись, відповів:

– Ти знаєш, що всі ці люди просять їжі, ліків та інших недорогих речей. Вони думають, що це все, що я можу їм дати. Та щоб

отримати все це, їм не потрібен цар. Будь-хто, у кого є додаткові ресурси, може їх цим забезпечити. Але цей чоловік – перший, хто дозволив мені відчувати себе справді царем. Тому що тільки я можу задовольнити його прохання!

У Біблії сказано:
«А Тому, Хто силою, яка діє в нас, може зробити значно більше всього, що ми просямо або думаємо»
(Ефес. 3:20).

Чому ми часто погоджуємося на поверхові благословення, якщо служимо Богові – Царю Всесвіту? Чому ми погоджуємося йти по життю, немов перевантажений

корабель на воді, ледь виживаючи духовно, тоді як Бог хоче дати нам значно більше? Він – Господь, Котрий прагне не просто подбати про наші земні благословення, а й дати вічні та небесні блага!

 Мелоді Мейсон

НЕСЛІПА ВІРА

Зір людини – поняття значно складніше, ніж здається. Щоразу, розплющуючи очі, ми повинні перетворювати безліч надзвичайно складної інформації на певні образи. Ви коли-небудь міркували над тим, як сприймає інформацію око людини? Можливо, воно, як фотоапарат, робить знімки й надсилає їх у мозок? Чи здійснює відеозапис побаченого? ▶

ВЛАШТУВАННЯ ЛЮДСЬКОГО ОКА

Як світло взаємодіє з оком?

Спочатку воно потрапляє на прозору рогівкову оболонку. Райдужна оболонка, яка розташована за рогівкою, дозує світло, що проникає в око, змінюючи розмір зіниці – чорної цятки в центрі ока. Після того як світло досягає ока, воно має заломитися, аби бути сфокусованим. Рогівка, завдяки своїй опуклій поверхні, різко заломлює світло в напрямку до центра. Потім промінь світла потрапляє на крихтний кристалик – лінзу, котра за розміром і формою нагадує маленьку квасолину. Цей кристалик складається з понад 2000 шарів найтоншого прозорого волокна.

Кристалик, на відміну від лінзи фотоапарата, пластичний. Він може злегка вигинатися або сплющуватися. Це змінює кут заломлення світла, тим самим допомагаючи нам точно навести різкість. Зір людини надзвичайно гнучкий. Ми можемо бачити предмети за кілька сантиметрів від носа, а потім умить переключитися на чітке зображення гори чи зірки вдалині.

Спостерігаючи за подальшою траєкторією руху світла, ми виявимо, що після фокусування за допомогою кристалика промінь проходить через безбарвну желеподібну речовину, котра заповнює значну частину внутрішньої порожнини ока. Це склоподібне тіло підлаштовується до кристалика так, що спрямовує світло тією ж сфокусованою доріжкою.

Нарешті світло потрапляє на сітківку – рожеву оболонку, що вкриває задню стінку ока. Її можна порівняти

з плівкою фотоапарата. У сітківці є безліч так званих паличок і колбочок. Це фоторецептори, що містять надчутливі пігменти.

Палички та колбочки забезпечують відтворення всієї гами кольорів та чіткість зображення. Тонкі палички призначені для темного світла. Як і надчутлива чорно-біла фотоплівка, вони створюють щось схоже на монохромне зображення в умовах слабого освітлення. Ось чому складається враження, що вночі світло зникає й ми бачимо переважно лише різні відтінки сірого кольору.

Палички та колбочки розташовані в сітківці впереміш. Їх близько 130 мільйонів, і всі вони зосереджені на площі, яка не перевищує розмірів поштової марки. Це дає змогу окові порівняно легко переключатися з яскравого світла на слабке, ледь помітне. Наші фоторецептори, палички та колбочки виконують ще одну важливу функцію – трансформують сприйняте світло в сигнали частково електричної, частково хімічної природи. Зрештою, саме ці закодовані сигнали й надходять у мозок. Щоб передати їх, необхідні нервові волокна сітківки. Це така собі система збирання інформації, яка зводить воедино всі сигнали.

Нервові волокна, немов кабель, сплетені в один пучок, утворюють зоровий нерв. Зорові нерви обох очей перетинаються в головному мозку й обмінюються інформацією так, що зорові образи двох очей координуються в одне стереоскопічне зображення. Потім ще один вид особливих нервових волокон

підхоплює ці сигнали й переносить їх на зорову ділянку кори головного мозку.

Мільярди клітин у зоровій ділянці кори головного мозку розташовані кількома шарами. Усі ці клітини мають свої особливі функції. Деякі з них посилають проєкції на інші ділянки головного мозку, відповідальні за пам'ять та асоціації. Більшість із них підсумовує, комбінує, перегруповує та організовує зорову інформацію. Результатом є сприйняття та фіксація в мозку зорового образу.

КАМІНЬ СПОТИКАННЯ

Учені стверджують, що порівняно з тонким механізмом роївки та кришталіка більшість найсучасніших фотоапаратів здаються дитячими іграшками. Крихітні палички та колбочки сітківки ока перетворюють світло на електричні імпульси та викликають хімічну реакцію шляхом процесів, які неможливо відтворити в жодній найдосконалішій лабораторії. А клітини головного мозку синтезують такий обсяг різної інформації, що його не зміг би опрацювати жоден найсучасніший комп'ютер.

Механіка, хімічні процеси, обробка інформації – усе це «вмикається» щоразу, коли ми розглядаємо очі. Це свідчить про надзвичайно складну будову ока. Чим ретельніше ми вивчаємо орган зору, тим складніше приписати його премудре влаштування якійсь випадковості. Безперечно, усе це – творіння рук Божих.

Існують вагомі причини, які роблять око каменем спотикання в теорії природного відбору. За теорією еволюції, живі організми змінюються шляхом природного відбору. Тобто сильні, здорові тварини мають більше шансів вижити порівняно зі слабшими. Вони краще пристосовані до навколишнього середовища. Така пристосованість поступово зростає. Корисні зміни в організмі закріплюються, шкідливі – відсіюються. Згідно з теорією еволюції, усе це відбувається протягом мільйонів років унаслідок мільйонів дрібних генетичних змін. Ці мутації згодом нагромаджуються – і зрештою з'являються складніші живі істоти.

Однак людське око від початку цілком досконале. Воно просто не могло еволюціонувати поступово. Жодна окрема складова людського ока ніяк не може бути корисною тварині. Природний відбір не зберіг би, а відкинув будь-які частково розвинуті складові ока.

Кришталік, який фокусує світло, був би непотрібним без сітківки, котра вловлює промені. Усе сприйняте світло було б ні до чого без тих найтонших волокон, які передають сигнали до головного мозку. Ці сигнали були б даремними без зорової ділянки кори головного мозку, що інтерпретує їх.

Зір забезпечується складною взаємодією нервових закінчень, м'язів, рідин і клітин кори головного мозку. Око – це чудовий витвір мистецтва, якщо розглядати його як творіння Всемогутнього Бога. Певною мірою зір навіть допомагає нам побачити Бога-Творця. ➤

ГОСПОДЬ – НАШЕ СВІТЛО

Цікаво, що про Творця в Писанні часто згадується як про Світло. Світло – загальноприйнятий символ Того, Хто розсіює темряву. Безперечно, зір і складна будова ока свідчать нам про Творця. Проте й саме світло теж вказує на Нього. Бог є світло. Він осяває й зігріває.

Погляньте на будь-яке джерело світла – і ви побачите потік яскравих променів. Якщо ж пропустити промінь світла крізь призму, то постане інша картина. Скло призми викликає рефракцію, тобто заломлення світла, показник якого залежить від довжини хвиль. Так з'являється увесь кольоровий спектр.

Саме завдяки таким дослідом учені вже давно відкрили, що світло несе в собі всі кольори. Світло, яке ми називаємо білим, насправді містить усі барви веселки. Зазвичай ми вважаємо, що колір предмета – це щось притаманне самому предметові. Червоний колір яблука, наприклад, сприймають як його невід'ємну властивість. Оранжевий колір – як властивість апельсина. Та насправді кольору цим предметам надає світло, котре падає на них. Коли всі барви білого світла досягають яблука, воно відбиває лише одну частину спектра – червоний колір. Поверхня апельсина відбиває іншу частину спектра – оранжевий колір. Отож усі ці барви створює світло!

На жаль, деякі люди мають дуже вузьке уявлення про Бога та Його світло. Роздумуючи про Нього, вони уявляють лише заборони. Для

них віра стає позбавленою всілякої привабливості.

Боже світло наповнює наш світ барвами. Погляньте на листя, що виблискують й переливаються сотнями відтінків зеленого кольору, на морські хвилі, на блакитний простір неба, на квіти, що ваблять яскравими, розкішними барвами – червоними, жовтими, бузковими.

Той, Хто задумав дивовижну складну будову нашого ока, розкриває перед нами й захопливу панораму кольору. І робить усе це за допомогою Свого світла. А світла в Нього є надміру.

Ніщо не може примусити нас жити в тісних рамках чорно-білого світу. Не варто зводити релігію лише до обмежень. Божественне світло здатне наповнити наше життя живими барвами. Адже Господь обіцяв нам життя надміру.

Джордж Вандеман

НЕМАЄ ПОДІБНОГО ДО НЬОГО

Під час однієї із зустрічей Огюст Конт, французький філософ (1798-1857), сказав англійському есеїсту Томасу Карлейлю: «Я прагну заснувати нову релігію, яка зітре навіть згадку про християнство». «Чудово, – відповів йому Карлейль, – тоді тобі доведеться говорити так, як ніхто не говорив раніше; жити так, як не жила жодна людина; бути розп'ятим і воскреснути третього дня, а потім змусити весь світ повірити, що ти цілий і неушкоджений. Тоді у твоєї релігії будуть великі шанси на успіх».

Неприпустима навіть спроба поставити Ісуса в один ряд з рештою «гуру». Ніхто не говорив і не жив так, як Він. Христос єдиний був втіленням Богом. Ісус більш ніж філософ, мораліст, філантроп чи революціонер. Його присутність пробуджує сумління і змушує людину зробити найважливіший вибір у своєму житті.

ПРИТЧА

Один чоловік був дуже бідним. Він ходив від будинку до будинку, просячи милостиню, щоб якось прохарчуватися. Якось він натрапив на царську карету. Цар наказав зупинити карету, вийшов з неї і попрямував до прохача. Серце жебрака зраділо: милостиня, яку дасть цар, може назавжди позбавити його злиднів! Проте, на його подив, у руках

царя нічого не було. Навпаки, він сам простягнув до жебрака руку й запитав: «Що ти можеш мені дати?»

Жебрак, зворушений, почав щось шукати у своїй старій торбині, проте знайшов там лише старе зернятко пшениці. Він поклав його на долоню царя. Карета поїхала, залишивши прохача спантеличеним.

Увечері жебрак виклав із сумки все, що вдалося зібрати за день. Серед мідяків і сухих окрайців хліба він виявив зернятко. Воно повернулося, але було вже не звичайним, а золотим! І чоловік з гіркотою подумав: «Це був не просто цар, а Цар царів! Якби я віддав Йому не зернятко, а найцінніше, що в мене є, – своє життя, то справді б ніколи не знав злиднів!»

А що віддаси Ісусові ти?

Каждый день в нашем организме происходит битва. Иммунная система защищает нас от армий бактерий, вирусов, раковых клеток и других «неприятелей». Клетки иммунной системы называются лейкоцитами и образуются в костном мозге. Затем они проходят специальное «обучение» в вилочковой железе и лимфатических узлах. В результате в организме формируется целая система защиты со строгой специализацией. В ней есть разведчики, докладывающие в штаб о состоянии тканей органов, система связи, фагоциты – десантники, уничтожающие «неприятеля». Существуют клетки памяти, которые заносят в «иммунный компьютер отпечатки пальцев» попавших в организм бактерий и вирусов. На складах находятся ракеты в виде иммуноглобулинов (антител). Наш иммунитет строго следит за состоянием организма. От его слаженной работы зависит, будем ли мы болеть гриппом, туберкулезом или другими инфекционными заболеваниями.

СЕКРЕТЫ ЗДОРОВЬЯ

ДЛЯ ПОДДЕРЖАНИЯ ИММУНИТЕТА В БОЕВОЙ ГОТОВНОСТИ НЕОБХОДИМЫ:

1

Здоровая пища с минимальным количеством сахара, достаточное количество свежих фруктов. Овощей и зелени. Также нужно избегать в питании животных жиров.

2

Достаточный сон 7-8 часов в сутки.

3

Полноценная физическая активность.

4

Умение расслабляться и не накапливать стресс.

5

Отказ от вредных привычек: алкоголя, курения и наркотиков.

Также полезно делать каждое утро контрастный душ или обливание. Для этого нужно хорошо согреться, можно, к примеру, сделать зарядку. Потом стать ногами в таз с горячей водой и вылить на себя ведро с водой температурой 40-42 °С. После этого сразу же вылить ведро с прохладной водой с температурой 35 °С. Процедуру нужно делать каждый день, лучше утром или до обеда. Но

необходимо постепенно снижать температуру холодной воды на 1-2 °С. Принимать контрастный душ достаточно просто: потребуется стать в таз с горячей водой или набрать горячую

воду в ванну по лодыжки. Это необходимо, чтобы ноги были в тепле и не охлаждались. Затем разогреваемся горячей водой из душа 2-3 минуты,

после чего включаем холодную на 20-30 секунд. Температура горячей и холодной воды приблизительно, как при обливании из ведра. Если делать эту процедуру регулярно, хотя бы на протяжении трех месяцев, наши иммунные клетки будут бодрыми.

Бывает, что иммунная система долго не может справиться с сильным врагом. В таком случае требуется особая помощь. Давайте узнаем, что природа дает нам для укрепления иммунитета. Часто простые растения могут поддержать иммунную систему. Одним из таких растений является эхинацея. Ее можно выращивать на огороде, купить в аптеке высушенную траву, корень, цветы или готовые препараты. Эхинацея повышает сопротивляемость организма путем усиления фагоцитоза – способности «поедать» чужеродные микроорганизмы. Также усиливается выделение цитокинов – веществ, повышающих «рождаемость» белых кровяных клеток «Родильное отделение» в костном мозге переполняется «новорожденными» лейкоцитами. Они быстро ➔

дозревают в лимфоузлах и идут в бой. Некоторые вещества, содержащиеся в эхинацее, имеют противовирусную активность, особенно против вирусов гриппа и герпеса. Клинически доказаны противогрибковые свойства свежего сока эхинацеи. Доза – трижды в день по 15 капель свежего сока в течение 2-3 недель. Как иммуностимулятор при вялотекущих инфекционных заболеваниях рекомендуется пить настой из растения в течение четырех недель двумя курсами с перерывом в две недели. Для этого используется настой: 1 ст. ложка цветов на 1 стакан кипятка или 2 ч. л. корня на стакан кипятка.

При частых простудных заболеваниях рекомендуется для профилактики принимать эхинацею в виде настоя или готового аптечного препарата в течение 2-3 недель. Противопоказан прием травы при лейкозе, туберкулезе, распространенном атеросклерозе и аутоиммунных заболеваниях.

Корень элеутерококка оказывает стимулирующее действие на нервную систему, повышает работоспособность, выносливость, у мужчин – способность к деторождению. Он имеет противо-диабетические свойства за счет усиления синтеза инсулина, повышает устойчивость организма к вирусным и бактериальным инфекциям. Лучше использовать водный раствор из корня: 2 ч. л. на стакан воды. Принимать его нужно через два часа после еды, но не в вечернее время, так как может возникнуть бессонница.

Противопоказания к применению настоя: гипертония с высоким АД (артериальным давлением), инфаркт миокарда, инсульт. При длительном применении в больших дозах возможно нарушение сна, появление раздражительности, тревоги. Не рекомендуется принимать элеутерококк во время жары.

Для повышения защитных сил организма рекомендованы следующие травы: аралия маньчжурская, женьшень, китайский лимонник, радиола розовая, левзея сафлоровидная.

Если мы желаем сохранить или восстановить свое здоровье, тогда нам следует каждый день делать один шаг к нему навстречу.

 Алексей Хацинский

ВАВИЛОНСКАЯ БАШНЯ: ВЫЗОВ БОГУ

Можно ли построить идеальное общество на Земле? История человечества полна попыток воплотить эту недостижимую мечту. И все они были безуспешными. Почему у людей никогда не получалось создать уголок рая, Царство Небесное на Земле? Да потому что Царство Небесное без Бога – это нонсенс. Человек, согласно учению Библии, по своей природе несовершенен. А может ли несовершенный человек построить нечто такое, на чем бы был отпечаток идеала? Конечно, нет. Поэтому идеальное общество в грешном мире, к сожалению, тоже не создашь. Но политики все равно пытаются. В контексте событий последнего времени вспомним библейскую историю об одной подобной попытке.

История, записанная в Быт. 11:1-9, – это повествование о Вавилонской башне. **«На всей земле был один язык и одно наречие. Двинувшись с Востока, они нашли в земле Сеннаар равнину и поселились там. И сказали друг другу: наделаем кирпичей и обожжем огнем. И стали у них кирпичи вместо камней, а земляная смола вместо извести. И сказали они: построим себе город и башню, высоту до небес; и сделаем себе имя, прежде нежели расеемся по лицу всей земли»** (Быт. 11:1-4). Как показывает эта история, через некоторое время после потопа люди опять развратились, «осмелели» до того, чтобы бросить вызов Богу. Вместо того чтобы славить Его, они решили «сделать себе имя». Почему человечество вернулось в греховное «допотопное состояние»?

Библейское повествование дает основания думать, что за этим стояла чья-то злая направляющая воля.

НИМРОД И ЕГО СТРАТЕГИЯ

Быт. 10 содержит родословие сынов Ноя – Сима, Хама и Иафета. И среди перечня имен мы встречаем человека, которому дана расширенная характеристика. Это один из потомков Хама – Нимрод. **«Хуш родил также Нимрода: сей начал быть силен на земле. Он был сильный зверолов пред Господом; потому и говорится: сильный зверолов, как Нимрод, пред Господом. Царство его вначале составляли: Вавилон, Эрех, Аккад и Халне, в земле Сеннаар»** (Быт. 10:8-10).

Что мы узнаем о Нимроде? Его имя – производное от еврейского глагола «марад» – «убивать», переводится как «мятежный, восставший». Это был человек, который ради своей цели не останавливался даже перед убийством. Он приобрел необыкновенную власть. В этой фразе употребляется слово «гиббор» («силен»), характеризующее допотопных исполинов. Это был первый человек, который учредил монархию, закрепив за собой определенную территорию. Он характеризуется как «сильный зверолов». Если Ною и его потомкам после потопа было сказано: **«Да страшатся и да трепещут вас все звери земные»** (Быт. 9:2), то Нимроду этого оказалось мало. Он пожелал стать властелином

над всем Божиим творением. Есть основания предполагать, что возведение Вавилонской башни было именно его идеей. Ведь строители задумали делать свое дело в земле Сеннаар (см. Быт. 11:2), а эта земля как раз находилась во владении Нимрода. Кстати, Сеннаар – древнее сакральное название Вавилона и его окрестностей.

Итак, вдохновляемые нечестивым царем, люди решили: **«Построим себе город и башню, высотой до небес»** (ст. 4). Первым строителем городов в Библии считается Каин (см. Быт. 4:17). Несмотря на то, что Бог положил на его чело охранный знак, он все же решил подстраховаться, создав себе более надежную защиту.

Сама идея обустройства городов в эпоху патриархов ассоциировалась с нечестием. Строители, собравшиеся в земле Сеннаар, решили возрождать допотопную цивилизацию. «Башня, высотой до небес» – это уже прямой вызов Богу. Почему было задумано столь масштабное предприятие? Вероятнее всего, таким образом люди хотели создать убежище на случай, если разгневанный Творец вновь решится навести потоп. Опять прослеживается «дух Каинового семени», мотив неверия в Божьи слова. Господь пообещал, что потопа на Земле больше не будет, несмотря на умножающуюся греховность людей (см. Быт. 9:11-13), и дал радугу как знак Своего завета.

«СДЕЛАЕМ СЕБЕ ИМЯ»

Строители Вавилонской башни проявили неверие в Божьи слова. И, конечно же, не следует забывать о том мотиве, на который указывает сама Библия: **«Сделаем себе имя, прежде нежели рассеемся по лицу всей земли»** (Быт. 11:4). В этих словах прослеживается отголосок характеристики исполинов – **«сильных, издревле славных людей»** (Быт. 6:4), или по-еврейски «анше гаш-шем» – «людей имени». Они не заботятся о том, как прославить своей жизнью Творца, но хотят создать имя себе.

Высказывание «рассеемся по лицу всей земли» – это не опасение изгнания, а хвастливая декларация Нимрода о расширении своих владений. Вавилонская же башня должна была стать памятником человеческому величию, центром новой цивилизации. Кроме того, она могла быть предназначена еще для одной цели.

Как вы себе представляете эту башню? Обычно ее рисуют в виде ступенчатой пирамиды. Для таких построек существует специальный термин – «зиккурат». Зиккураты строились как высоты, святилища, места поклонения языческим богам. Ступени пирамиды представлялись своеобразными ступенями в небеса, уровнями доступа к божеству. Если Нимрод заказал подобное сооружение в культовых целях, то, скорее всего, оно должно было стать местом поклонения ему самому.

УТОПИЧЕСКАЯ ИДЕЯ

Итак, в постройке Вавилонской башни мы видим сознательное, организованное отступление от Бога. Люди строят памятник величия своей цивилизации, в которой нет места Богу. Какая утопичная мечта! Если такая цивилизация и может быть создана, то найдется ли там место всем желающим? Скорее, в это «идеальное общество» принимали только тех, кто может внести свой вклад в грандиозное строительство. Люди рассматриваются лишь как винтики в большом механизме, которые при надобности можно заменить.

От каждого по возможностям, как говорилось в недавние времена, но далеко не каждому по потребностям. Нимрод строит общество, сделанное «под себя». И Бог вмешивается в земные дела, чтобы разрушить эту утопию. **«И сошел Господь посмотреть город и башню, которую строили сыны человеческие»** (Быт. 11:5). Слова «сошел посмотреть» часто употребляются в Библии как обозначение судебного разбирательства. И, «увидев», что род человеческий не просто совратился и грешит, а организованно руководим злой волей, Бог придумывает для них своеобразное испытание: **«Вот, один народ, и один у всех язык; и вот что начали они делать, и не отстанут от того, что задумали делать. Сойдем же, и смешаем там язык их, так чтобы один не понимал речи другого»** (Быт. 11:6, 7). 🗨

Почему Господь решил смешать язык? Правление Бога основано на безусловной любви, и это самая крепкая связующая сила. В отличие от Царства Божьего, царство Нимрода основано на страхе. «Идеальное» общество людей, живущих во грехе, насквозь пропитано боязнью предательства, преклонением перед сильнейшими, неприятием «непокорных». Такое общество зиждется только на жестоким терроре против инакомыслящих и постоянной пропаганде. Стоит убрать тоталитарного лидера – и оно распадется.

РЕЗУЛЬТАТ БОЖЬЕГО ВМЕШАТЕЛЬСТВА

Смешав языки, Бог показал индивидуальность каждого строителя. Это было испытанием, которое люди не выдержали. Наверное, вы помните детские рассказы о том, как один строитель просит подать кирпичи, а ему наверх посылают ведро раствора. Он сердится и в сердцах сбрасывает ведро вниз... Люди не находят общего языка. И вся тщательно выстроенная социальная структура распадается.

«И рассеял их Господь оттуда по всей земле; и они перестали строить город» (Быт. 11:8). Даже у Нимрода не хватило рычагов влияния, чтобы удержать всех в подчинении. Люди разделились на народы и языки. **«Потому дано ему имя: Вавилон; ибо там смешал Господь язык всей земли»** (Быт. 11:9). Сооружение, которое должно было стать памят-

ником человеческого величия, стало памятником человеческого безумия. Название «бав-эл» – «врата Бога» – библейский автор производит от глагола «балал» – «смешивать», «рассеивать». История Вавилонской башни теперь на все поколения служит напоминанием о том, что бывает с человеческими идеями, если люди бросают вызов Богу.

Сегодня, как и во все времена, есть искушение поверить в бесконечные обещания о построении справедливого и счастливого общества. Но без Бога Царство Небесное на Земле никогда не построить. Единственная надежда христиан – во Втором пришествии Христа, когда прекратится история греха на Земле и Сам Христос восстановит мир, порядок и справедливость. Среди спасенных будет царить совершенная гармония. Только в Боге нам следует полагать свое упование на счастливое будущее.

38 Богдан Коваль

ПОБЕДА НАД ЗАВИСИМОСТЬЮ

На сегодняшний день в мире существует около 200 видов зависимостей. Предметом зависимости может быть алкоголь, табак, наркотики, деньги, интимные отношения, еда, власть, компьютерные игры, Интернет. Практически любая зависимость разрушает жизнь, здоровье, семью и ведет к деградации личности. Какова причина каждой из этих зависимостей?

Представьте себе огромное дерево, которому уже много лет. Ствол — это зависимость, ветки — ее всевозможные виды (алкоголь, табак, наркотики, Интернет, азартные игры и т.д.), листья и плоды — внешнее проявление зависимостей. Ствол и ветки получают питание благодаря корню.

Как в основном люди пытаются преодолеть зависимость? Чаще всего человек «срывает листья» или «обрезает ветки». Но и листья, и ветки вновь отрасли... Если мы действительно желаем избавиться от зависимости, то необходимо «выкорчевать дерево» — извлечь его вместе с его корневой системой. Только решив проблему в корне, мы можем быть счастливыми и свободными. Что же является главной причиной зависимости?

Корень зависимости — это пустота, образовавшаяся вследствие греха в душе каждого из нас. Наше состояние характеризуют страх, вина, стыд, боль,

одиночество, безысходность. Чтобы обрести внутренний мир, мы пытаемся заполнить эту пустоту (приобретением вещей, всевозможными удовольствиями, разного рода отношениями). Но результат нас не удовлетворяет. Мы испытываем невыразимую жажду чего-то большего, и ее нельзя утолить ничем земным. Наша внутренняя пустота может быть заполнена только Богом. Когда Господь ее заполняет, человек испытывает мир, счастье и настоящую свободу. Каким же образом заполнить пустоту присутствием Божиим?

✔ **Во-первых, через молитву.**

Молитва — это открытое доверительное общение с Богом. Можно молиться вслух или про себя. Не думайте во время молитвы о правильности слов или красоте слога — для Бога важна искренность и чистота.

✔ **Во-вторых, посредством чтения**

Библии. Когда мы читаем ее, Бог насыщает нашу душу, утоляет нашу жажду и заполняет пустоту. Начинать читать Библию с молитвой, не спеша, размышляя над прочитанным. Живите тем, что вы прочитали, будьте терпеливы и настойчивы.

✔ **В-третьих, совершая добрые и бескорыстные дела.** Полезные и благородные поступки изменят многое и придадут сил в борьбе с зависимостью.

✙ Леонид Рутковский

«Ось Він іде з хмарами!
І побачить Його кожне
око, і ті, що Його про-
кололи; і голоситимуть
за Ним усі племена
землі. Так, амінь!»

(Об'явл. 1:7).